

clàssic

Franklin D. Roosevelt
President dels EUA

«L'únic que hem de témer és la pròpia por»

En la campanya de Franklin D. Roosevelt contra Herbert Hoover en les eleccions presidencials de 1932, Roosevelt havia dit molt poc del que faria si sortís escollit. Cap dels col·laboradors més pròxims del president electe tenia la sensació de conèixer-lo bé, potser amb l'excepció de la seva dona, Eleanor. L'afable i enginyós Roosevelt feia servir el seu gran encant personal per mantenir la majoria de gent a certa distància.

En els discursos de campanya, feia servir un to vigorós, optimista, lleugerament paternal, amb un punt d'humor. Però el seu primer discurs inaugural, el 4 de març de 1933 a Washington DC, va ser d'una qualitat insòlitàment solemne. I per un bon motiu: aquell any, la depressió havia arribat al seu punt màxim. El discurs de Roosevelt va destacar en línies generals com pensava governar i va recordar als americans que les «dificultats comunes» de la nació eren «només coses materials».

«Estic segur que els meus conciutadans americans esperen que, en la meua investidura a la Presidència, m'adreci a ells amb la sinceritat i la determinació que exigeix la situació actual del nostre poble. Aquest és, sobretot, el moment de dir la veritat, tota la veritat, amb franquesa i valentia. No hem de defugir encarar sense por la situació actual del nostre país. Aquesta gran nació resistirà, tal com ho ha fet fins ara, ressorgirà i prosperarà. Per tant, primer de tot, deixeu-me que declari la meua ferma convicció que l'únic que hem de témer és la pròpia por —una por indescriptible, irracional, injustificada, que paralitza els esforços necessaris per convertir el retrocés en progrés. En totes les situacions adverses de la història de la nostra nació, un govern franc i enèrgic ha comptat amb la comprensió i el suport del poble, que són fonamentals per a la victòria. Estic convençut que tornareu a donar el vostre suport al Govern en aquests dies crítics.

És amb aquest esperit, per part meua i vostra, que ens enfrontem a les nostres dificultats comunes.

Gràcies a Déu, només són coses materials. Els valors s'han enfonsat fins a nivells inversemblants; han pujat els impostos; tenim menys recursos econòmics; tots els governs es troben amb greus reduccions d'ingressos; els mitjans de pagament dels corrents comercials s'han congelat; les fulles marcides del sector industrial s'escampen per tot arreu; els agricultors no troben mercat per als seus productes; milers de famílies han perdut els estalvis de molts anys.

I, encara més important, hi ha una gran quantitat d'aturats que s'enfronten al trist problema de la subsistència, i també un bon nombre de persones que treballa durament amb ben poc rendiment. Només un optimista ingenu negaria la tràgica realitat del moment actual.

Però les nostres penúries no deriven de falta de recursos. No estem patint cap plaga de llagostes. Si ho comparem amb els perills que van vèncer els nostres avantpassats gràcies a la seva fe i al seu coratge, encara n'hem d'estar molt agraïts. La naturalesa ens continua oferint la seva abundància i els esforços

dels homes l'han multiplicada. Hi ha una gran riquesa als nostres peus, però la seva distribució generosa es marfon per com s'administra. Això és sobretot perquè els que gestionen l'intercanvi de béns de la humanitat han fracassat per la seva tossuderia i incompetència, han admès aquest fracàs i han dimitit. Les pràctiques dels canvistes poc escrupolosos compareixen al tribunal de l'opinió pública, rebutjats pels cors i les ments dels homes.

És cert que ho han intentat, però els seus esforços s'han emmarcat en l'exercici d'una pràctica desfada. Per fer front a la falta de crèdit, només han proposat més préstecs. Privats del reclam dels rendiments per induir el nostre poble a seguir el seu fals lideratge, han recorregut a l'exhortació, suplicant entre llàgrimes que se'ls restituís la confiança. Només coneixen les normes d'una generació d'egoistes. No tenen visió de futur i quan no hi ha visió, el poble mor.

Els canvistes han abandonat els seus trons en el temple de la nostra civilització. Ara hem de tornar a aquest temple els seus antics valors. La magnitud de la recuperació depèn

de la mesura en què apliquem valors socials més nobles que el simple benefici econòmic.

La felicitat no rau en la simple possessió de diners, sinó en la joia dels assoliments, en l'emoció de l'esforç creatiu. No hem de tornar a oblidar, en la persecució irreflexiva de beneficis fugaços, la satisfacció i l'estímul moral de treballar. Aquests dies foscos tindran un valor si ens ensenyen que el nostre veritable destí no és ser administrats sinó administrar-nos nosaltres mateixos i els nostres semblants.

El reconeixement de la falsedat que la riquesa material determina el nivell d'èxit ha d'anar acompanyat de l'abandonament de la falsa creença que els càrrecs públics i l'alta posició política s'han de valorar només per les normes dels llocs privilegiats i el benefici personal; i s'ha de posar fi a una conducta en el sector bancari i empresarial que amb massa freqüència ha donat la imatge de maldat egoista al que havia de ser un encàrrec sagrat. No és estrany que la confiança minvi, ja que només pot prosperar en l'honestedat, l'honor, el caràcter sagrat de les obligacions, la

protecció i l'execució desinteressada. Tot i això, la recuperació no només demana canvis en l'ètica; aquesta nació exigeix que s'actui i que es faci ara.

La nostra tasca principal és aconseguir que la gent torni a la feina. Aquest no és un problema sense solució, si l'encarem amb prudència i valentia. Es pot aconseguir, en part, per mitjà de la contractació directa del mateix Govern, com en cas de guerra, però alhora, duent a terme, per mitjà d'aquesta contractació, les tasques més necessàries per estimular i reorganitzar l'ús dels nostres recursos naturals.

Paral·lelament, hem de reconèixer francament que els nostres centres industrials estan superpoblats i, compromentent-nos a una nova distribució a escala nacional, esforçar-nos perquè es faci un millor ús de la terra per als que són més aptes per treballar-la. Aquesta tasca es pot afrontar amb esforços concrets per promoure els valors dels productes agrícoles i amb això el poder d'adquirir la producció de les nostres ciutats. Es pot afrontar evitant de manera realista la tragèdia de les pèrdues creixents deguda a l'execu-

ció hipotecària de les nostres petites cases i les nostres granges. Es pot afrontar insistint que el Govern federal, els estatal i els governs locals també actuïn immediatament sobre l'exigència que el seu cost es reduirà de forma dràstica. Es pot afrontar unint les activitats d'assistència que sovint són escasses, poc econòmiques i desiguals. Es pot afrontar si es fa una planificació nacional per la supervisió de totes les formes de transport i de comunicació i altres eines que tinguin un caràcter explícitament públic. Hi ha moltes maneres d'afrontar aquesta tasca, però mai no es podrà afrontar només a base de parlar-ne. Hem d'actuar i hem d'actuar amb rapidesa.

Finalment, en el nostre avenç cap a la recuperació del treball, necessitem dues proteccions perquè no tornin els mals del passat: hi ha d'haver una supervisió estricta de totes les activitats bancàries i dels crèdits i de les inversions; cal posar fi a l'especulació amb els diners de la gent, i cal oferir una moneda adequada i forta.

Aquestes són les línies d'actuació. Demanaré a un nou Congrés, en ses-

sió especial, mesures detallades per complir-ho, i buscaré l'ajuda immediata dels diversos estats.

Per mitjà d'aquest programa d'acció, ens comprometem a posar casa nostra en ordre i a equilibrar ingressos i despeses. Abans d'intentar incrementar les nostres relacions comercials internacionals, tot i que també és important, cal establir primer una economia nacional sòlida. Com a política pràctica sóc partidari de resoldre primer els problemes més importants. No escatimaré esforços per restaurar el comerç mundial mitjançant un reajustament econòmic, però la situació d'emergència nacional no pot esperar.

La idea fonamental que guia aquestes mesures concretes de recuperació no es restringeix a l'àmbit nacional. És la insistència, com a primera consideració, en la interdependència dels diversos elements de tots els territoris dels Estats Units —un reconeixement de la vella manifestació, sempre important, de l'esperit americà del pioner. És el camí cap a la recuperació. És el camí immediat. És la profunda convicció que la recuperació serà perdurable.

En l'àmbit de la política internacional, consagraré aquest país a la política del bon veí; el veí que es respecta a si mateix amb fermesa i, com que ho fa, respecta els drets dels altres; el veí que respecta les seves obligacions i la inviolabilitat dels seus acords amb una comunitat de veïns mundial.

Si he entès bé el tarannà de la nostra gent, ara ens adonem, com mai, de la nostra interdependència; que no ens podem limitar a agafar, sinó que també hem de donar; que, si hem d'avançar, ho hem de fer com un exèrcit format i lleial disposat a sacrificar-se pel bé d'una disciplina comuna, perquè sense aquesta disciplina no hi ha progrés, no hi ha cap lideratge efectiu. Sé que estem preparats i disposats a sotmetre les nostres vides i béns a aquesta disciplina, perquè fa possible un lideratge que aspira a un bé més gran. És això, el que em proposo oferir, amb la promesa que aquests grans propòsits ens uniran a tots, com un compromís sagrat, amb una unitat en el deure, fins ara només suscitada en temps de conflictes armats.

Amb aquest compromís, assumeixo sense vacil·lacions el lideratge

d'aquest gran exèrcit del nostre poble dedicat a un atac disciplinat contra els nostres problemes comuns.

És factible actuar amb aquest objectiu per mitjà de la forma de govern que hem heretat dels nostres avantpassats. La nostra Constitució és tan simple i pràctica que sempre és possible satisfer necessitats extraordinàries a través de canvis en l'èmfasi i la disposició, sense perdre'n la forma essencial. Per això s'ha demostrat que el nostre sistema constitucional és el mecanisme polític més durador que ha produït mai el món modern. Ha conegut totes les tensions de la vasta expansió de territori, de les guerres, dels amargs conflictes interns, de les relacions internacionals.

Esperem que l'equilibri normal de l'autoritat executiva i legislativa sigui l'adequat per aconseguir la tasca sense precedents que tenim al davant. Però és possible que una demanda sense precedents i la necessitat d'una acció sense tardança reclami una sortida temporal d'aquest equilibri normal dels procediments públics.

A l'empara del meu deure constitucional, estic preparat per recomanar les mesures que requereixi una nació abatuda enmig d'un món abatut. Amb el poder que m'atorga l'autoritat constitucional, intentaré adoptar ràpidament aquestes mesures o les que el Congrés elabori a partir de la seva experiència i saviesa.

No obstant això, si el Congrés fracassa en l'adopció d'un d'aquests dos camins i si l'emergència nacional continua sent crítica, no eludiré el clar compliment del deure al qual m'hauré d'enfrontar. Demanaré al Congrés l'únic instrument que queda per enfrontar-se a la crisi: un ampli poder executiu per lliurar una batalla contra l'emergència, equivalent al que se'm concediria si ens envaís un enemic.

A canvi de la confiança que se'm diposita, retornaré el coratge i l'entrega que aquesta època requereix. És el mínim que puc fer.

Tenim dies durs davant nostre; ens hi enfrontem amb la càlida resolució de la unitat nacional, amb la consciència tranquil·la de qui busca valors morals vells i inestimables, amb la clara

satisfacció que produeix el compliment del deure tant per part de la gent gran com dels joves. Aspirem a la seguretat d'una vida nacional equilibrada i perdurable.

No desconfiem del futur de la democràcia fonamental. El poble dels Estats Units no ha fracassat. En el seu moment de necessitat, ens ha transmès el mandat que vol una acció directa i forta. Ens ha demanat disciplina i direcció. M'ha convertit en l'actual instrument dels seus desitjos. I jo ho accepto com si fos un regal.

En aquest dia de cerimònia d'una nació, demanem amb humilitat la benedicció de Déu. Que ens protegeixi a tots i a cada un de nosaltres. Que em guïi en els dies que vindran». ■